

Form. Ved første Behandling udtalte nemlig den højtærede Landbrugsminister, at Paragraffen, § 12 i sin hidtil gældende Form, er et dødt Bogstav, er en død Paragraf, fordi den intet har med de virkelige Forhold at gøre, det er en død Paragraf, fordi den ogsaa i sin Tilblivelse har savnet Forbindelse med Virkelighedens Verden. Nu maa jeg formode, at naar man overhovedet vil opretholde en § 12, maa Hensigten være at faa en Paragraf, som er levende, virksom og virkningsfuld.

Derfor vil jeg spørge den højtærede Landbrugsminister, om han mener, at denne Paragraf i sin nuværende Form, naar Anmeldelsespligten og Dyrlægetilsynspligten er afskaffet, kommer til at betegne en Skærpelse, som gør Bestemmelsen mere effektiv. Thi naar den højtærede Minister har sagt, at den hidtil gældende Paragraf var en død Paragraf, fordi den ikke havde Forbindelse med den praktiske Virkelighed, kan det dog ikke være Meningen at lave en ny Paragraf, som om muligt er en endnu mere død Paragraf. Meningen maa være at skabe eller opretholde en Paragraf, der sanitært set — for det er det, det drejer sig om her, det er ikke den finansielle Side af Sagen, den er vi kommet ud over — er mere virkningsfuld end den hidtidige § 12. Mener den højtærede Landbrugsminister da, at denne Paragraf sanitært set vil blive mere effektiv, mere praktisk end den gældende Paragraf, hvor der er Anmeldelsespligt og Tilsynspligt for Dyrlæger? Jeg kan ikke se rettere end, at den formelt set vil blive en skærpet Paragraf, for nu opstilles det Krav, at Ejeren af en Besætning, som har Formodning om, at den er kastesmittet, eller har Føje til som en erfaren, fornuftig og kyndig Mand, en *bonus pater familias*, som det hedder i Romerretten, at formode, at der er smitsom Kastning i Besætningen, ikke maa foretage disse Handlinger indenfor det af Landbrugsministeriet fastsatte Tidsrum. Det er i Virkeligheden meget skarpere overfor Ejeren, end det tidligere var Tilfældet, hvor det kun gjaldt, naar han først havde anmeldt og Dyrlægen derefter havde konstateret eller udtalt som overvejende sandsynligt, at der var smitsom Kastning. Her bliver det de almindelige Uagtsomheds- eller Agtpaagivenhedsbegreber i Civilretten, som bliver afgørende baade for, om Erstatningsbetingelserne for disse Handlinger og Straffebetingelserne efter den gældende Lov, som opretholdes, træder i Kraft.

Med Hensyn til Erstatningsbestem-

melserne — det er den reelle Side af Sagen — kan der dog vel ikke være Tvivl om, at de vil forflygtiges ganske anderledes end efter den nugældende Lov, for naar der er Anmeldelsespligt til Dyrlæge og Tilsynspligt for Dyrlæge, og denne Anmeldelsespligt er sket Fyldest, og Dyrlægen fører Tilsyn, saa vil det i mange Tilfælde, hvor disse Handlinger er foretaget, kunne bevises, at den udbredte Smitte hidrører fra den og den Besætning. Den Dyrlæge, som fører Tilsyn, ved god Besked med de Besætninger, han fører Tilsyn med, saa der er dèr givet en vis Garanti, et vist Kautel, for, at Erstatningspligten kan blive effektiv, der kan skabes Formodning om, at den ny opstaaede Smitte hidrører fra den og den Besætning. Men naar der ikke længere er nogen som helst Anmeldelsespligt og ingen Tilsynspligt, bliver det praktisk talt umuligt, naar der opstaar ny Smitte, at bevise, at den hidrører fra den og den Besætning, for det er jo altid muligt for Ejeren at lade som ingenting, han har ikke nogen Pligt til at henvende sig til Dyrlæge.

Jeg ser derfor ikke rettere end, at Bestemmelsen formelt bliver skarpere i denne Skikkelse, end den er i den nuværende, men i Realiteten bliver det en endnu mere intetsigende, en endnu mere død Paragraf end den nuværende § 12. Jeg forstaar derfor oprigtig talt ikke, hvad det er, man har villet med denne Paragraf, siden man opretholder disse Bestemmelser. Havde det ikke været langt ærligere, langt mere rationelt helt at stryge § 12 fremfor at opretholde den? Hvad betyder den? Er den andet end til at skabe Taage og stikke Blaar i Øjnene baade med Hensyn til den sanitære Side af Sagen og den civile, erstatningsmæssige, og den strafferetlige, bødemæssige, Side af Sagen? Jeg vil gerne, inden der skal stemmes om disse Paragraffer, høre den højtærede Landbrugsministers Mening og Udtalelser om de Spørgsmaal, jeg her har rettet til ham.

Landbrugsministeren (*Madsen-Mygdal*): Jeg skal tillade mig overfor det ærede Udvalg at udtale min bedste Tak for den Enstemmighed, hvormed Udvalget har sluttet sig til Lovforslagets Hovedformaal, nemlig at indskrænke Statskassens Udgifter med et Beløb paa ca. 200 000 Kr. Men jeg skylder ogsaa Udvalget en Tak for den Forstaaelse og Velvillie, det har vist de forskellige Ændringsforslag, som jeg under Sagens Behandling i Udvalget har fundet Anledning til at fremsætte, idet disse Ændrings-